BRÁTÁN ERZSÉBET

KRUMPLI VÁROS TITKA

Publio

Krumpli Város titka

alcím

Brátán Erzsébet

Publio Kiadó

2016

Minden jog fenntartva!

A Krumpli Király

Hol volt, hol nem volt, vagyis miket beszélek, hisz ez nem mese, - bár annak is beillene - az eset napjainkban esett meg egy nyüzsgő nagyvárosban. Amikor az ifjú pár beköltözött az új lakásba, otthonosan berendezkedtek és természetesen a gyerekszobát is előkészítették, elérkezettnek látták az időt a gyermekáldásra. Ám a várva várt baba csak nem érkezett meg, ekkor kezdődtek a bonyodalmak, ami addig magától értetődőnek tűnt, hirtelen óriási problémává nőtte ki magát. Már minden áron babát szerettek volna, ezért ész veszejtve szaladtak fűhöz-fához, bárkinek elfogadták a jól bevált tervét. Szinte már minden ősi mágiát és az összes ismerős különös tanácsát kipróbálták, de sehogyan sem jártak sikerrel, végül igénybe vették a profi doktor bácsik segítségét. Évekig futkostak orvostól orvosig, különböző kezeléseken vettek részt, lassan beleöregedtek, már-már kifutottak az időből, sőt, azt hitték, a kegyetlen sors nem szánt utódot nekik. Ekkor döntöttek úgy, befejezik a görcsös ragaszkodást, és megpróbálnak magukkal kezdeni valamit, hiszen egész ifjú életük a babavárásra ment el. Néha a családjukat és a barátaikat is elhanyagolták emiatt, mert éppen orvoshoz kellett rohanniuk, vagy egy-egy kacifántos terápián vettek részt. Ekkor történt a nagy sorsforduló, elhatározták, behozzák a lemaradást és újra élnek. Felvették a kapcsolatot a régi barátokkal, akiknek addigra már csaknem felnőtt gyerekeik voltak, kirándultak, utazgattak, találkozókat szerveztek és rendkívül jól érezték magukat újra együtt. Sokszor nevettek azon is, hogy most élik a második gyermekkorukat, de nem törődtek vele, élvezték.

A legnagyobb meglepetésükre egy nap a negyvenegyedik évében járó asszonyka olyan rosszul lett, hogy mentővel szállították a kórházba. Megijedtek, hogy a háttérben komoly baj lappanghat, de szerencséjükre olyan hírt kaptak, ami ismét ledöbbentette őket. Háromszorosan is teljesült a legféltettebb álmuk, ui. hármas ikreket vártak. Nosza, azonnal felbolydult az egész család, a baráti társaság, lett is nagy öröm és hatalmas boldogság, amikor már egészen biztosak lettek benne, országnak-világnak kihirdették, hogy egyszerre három apró csipetnyi fiúcska érkezik. A boldog édesanya belátta, hogy igaza lett az édesapjának.

– Látod, kislányom, megmondtam, hogy ne akarjátok minden áron. Gyermek akkor születik a családba, amikor itt az ideje. – mosolygott végtelen örömmel.

– Igazad van, apukám, mostantól háromszoros nagypapa leszel.

– Ohó, nagypapa. Szeretném, ha az unokáim nagyapónak szólítanának.

– Miért?

– Mindig az volt a leghőbb vágyam, hogy olyan legyek, mint az én nagyapám, akit nagyon szerettünk és bölcs mesemondónak tartottunk a testvéremmel. Ő kérte tőlünk, hogy nagyapónak szólítsuk, mindig szerettem volna hozzá hasonlóvá lenni, mert ő volt az én példaképem. Azt hiszem, most már én is elég idős lettem a nagyapó szerephez. - nevette.

– Ahogy gondolod, most ezzel a te kívánságod is beteljesül, remek mesemondó leszel, felettébb imádtam a meséidet.

– Még most is mesélnék neked, ha engednéd, ha lenne rá idődd.

– Remélem, lesz rá időm, de majd csak akkor, ha már a fiúknak is mesélsz. Eddig mással voltam elfoglalva, éjt nappallá téve dolgoztam, hogy megalapozzam a gyerekeim jövőjét. Sokáig vártam őket, de legalább nem hiába. Most viszont a három kicsi mellett nem hiszem, hogy jut időm a mesékre.

– Arra jut időnk, amire szeretnénk, hogy jusson. A mesét sem lehet elég korán kezdeni. Már a bölcsőben, de még előtte sem árt, ha mesét hallanak az én drága unokáim. – felelte az idősödő úr, és a lánya egy puszit nyomott az arcára.

Nemsokára megérkeztek az apróságok, akik úgy hasonlítottak egymásra, mint három tojás. Ahhoz, hogy tudják, ki kicsoda, megjelölték őket. A kórházban rájuk ragasztott karszalag mintájára egy jó darabig otthon is karjukon viselték a nevüket egy-egy szilikon névjegy karkötőn.

Ennek a hatalmas csodának az örömére óriási ünnepséget rendeztek. Végtelen boldogságukban úgy gondolták, olyan az életük, mint a mesében, ezért az édesapa be is jelentette:

- Drága családunk, kedves barátaink! Ismeritek a kálváriánkat, mint ahogyan azt is, hogy most mekkora boldogság ért bennünket. Örömmel jelentem a nagy hírt, három kicsi királyfi született, ezért királyi nevekkel ruházzuk fel őket. Bár pár perc különbséggel látták meg a napvilágot, mégiscsak sorban érkeztek, ezért mi kihasználjuk, hogy így nevezhessük őket: az elsőszülöttet Edvárdnak, mint drága édesapámat és engem, csakhogy hűek maradjunk a hagyományainkhoz, a középsőt Richárdnak, a legkisebbet Vilmosnak kereszteljük. Egyszóval örvendezzük, mert teljesült a vágyunk, sőt, egy csapásra nagycsaládosok lettünk! – lelkendezett a vidám édesapa. A család és a barátok örömmel osztoztak életük legfontosabb eseményében és féktelen boldogságukban. Mivel túl sok feladat hárult volna rájuk, igénybe vették az anyai nagyszülők áldozatos és önfeláldozó segítségét, velük teljesedett ki a nagycsalád, helyreállt a rend. Így éldegéltek együtt végtelen boldogságban és békességben.

Telt, múlt az idő, s ahogyan a picik növekedtek, cseperedtek, egyre több feladatot adtak a szülőknek, szinte minden érdekelte őket, alig győzték kielégíteni a kíváncsiságukat. Amellett minden csemetének megvoltak a saját szokásai, melyektől nem tágítottak. Hiába látszottak kívülről teljesen egyformának, azért ők igyekeztek kitűnni a sorból, hogy időben megkülönböztethessék őket egymástól. A szülők örültek, hogy okos, ügyes, kedves és szeretnivaló utódaik lehettek, ezért igyekeztek a kedvükben járni. Még akkor is, ha néha igen fárasztónak tűnt a véget nem érő kérdések áradata. Hanem amint az lenni szokott, az élet nem csupán fenékig tejfel, néha-néha problémák is adódtak, amelyek különösen az első dackorszak beköszöntével erősödtek fel. Lassan-lassan talán véget ért az első ilyen korszak, viszont megkezdődött a kisiskolás időszak a maga rendkívül sok apró-cseprő kérdésével együtt. Az ilyen krízishelyzeteket leginkább nagyapó közreműködésével oldották meg hatékonyan. Neki mindig akadt a tarsolyában a helyzethez illő, aktuális mese, amivel leszerelte az épp duzzogó csemetét, vagy megvigasztalta a sírósakat, esetleg egy kedvenc mesehős életén keresztül bemutatta a problémát, hogy kívülről láthassák azt és könnyebben rájöjjenek a megoldásra. Így történt ez azon a napon is.

Édesanya elkészült az ünnepi vacsorával, szépen megterített, meggyújtotta a gyertyákat és boldogan szólította asztalhoz a családot. A levegőben terjengő illatokat érezvén, a kicsik már készítették a bendőjüket, azon morfondíroztak, vajon milyen finomságot kapnak. Az erőlevest még ímmel-ámmal megették, no, persze éppen csak egy keveset, hagytak helyet a második fogásnak,

miközben alig várták a desszertet. Ám amikor megpillantották, hogy rizi-bizi került a hús mellé, a középső fiú hangos nem tetszését nyilvánította ki. Duzzogva letette a kést, a villát és karba font kézzel, felfuvalkodva dacolt.

– Mi a baj drágám? – kérdezte édesanya kedvesen. Ám Richárd nem felelt, egyre jobban dacoskodott, még a fejét is elfordította. Édesanya sejtette, mi lehet az oka, ezért várt egy picit, de mivel a fiúcska nem felelt, elé lépett, megfogta a kezét és szánakozva megszólalt.

– Elfogyott a krumpli, sajnálom, kicsim. – a kisfiú olyan kétségbeesett szemmel nézett rá, mintha ettől a világ dőlt volna össze. Legszívesebben bömbölve elrohant volna, de még várta a csodát, hátha mégsem igaz, hátha előkerül a krumplis tál, hisz addig mindig úgy történt. Amikor alaposan kiduzzogta magát, rögvest szerzett krumplit valaki. Ám azon a napon egyetlen falat nem sok, annyi krumpli sem volt a lakásban. A bevásárló központ távol esett tőlük, a legközelebbi sarki fűszeres olyankor már bezárt. Richárd képtelen volt elhinni, hogy valóban elfogyott a krumpli. Ha pedig úgy történt, miért nem gondoskodtak róla időben, hogy legyen utánpótlás. Ismerte a szüleit, zsákszámra vették azt a finom gumót, mindig akadt belőle a zöldséges raktárhelyiségben, krumpli nélkül nem lehet főzni. Kirohant, hogy személyesen győződjön meg róla, ha valóban nincs tartalék belőle. Nem volt, egyetlen üres zsák árválkodott, még egy csíra sem lapult benne, nemhogy legalább egy árva krumpli. Keservesen zokogott, és megsemmisülten ült le az asztalhoz. A másik két fiú kinevette:

- Már megint a krumpli miatt hisztizel? – kérdezte Edvárd. Richárd nem felelt, csak tovább szipogott lesütött szemekkel és senkire sem nézett rá.

– Anya, tudod, hogy csúfolták ezért a suliban? - kérdezte Vilmos.

– Csúfolták, miért? – döbbent meg a család.

– Azt mondták, városi vagány nem eszik krumplit, mert az a parasztok eledele.

– Ez igaz? – csodálkozott édesanya, a fiúk hevesen bólogattak – És ti mit tettetek?

– Ráöltöttük a nyelvünket a csúfolódókra és Ricsivel együtt jóízűen megettük a krumplipürét, sőt, még repetát is kértünk.

- De ezért minket is csúfolni kezdtek. Elől ül a masiniszta, hátul meg a krumpli fejű palacsinta. – toldotta meg Vilmos.

– A krumpliorrú krumpli fejű. – nevették.

– Nem baj, nem számít, mit mondanak mások, örülök, hogy nem hagytátok magára a testvéreteket. – simogatta meg a fiúk fejét. Viszont ez nem vigasztalta meg a középsőt, sőt egyre inkább maga alá került, eltakarta a szemeit és úgy folytatta a keserves zokogást. Édesanya esdekelve nézett nagyapóra, hogy tegyen valamit. Nagyapó nyugodtan megpödörte a bajuszát és megköszörülte a torkát. Mindenki tudta, hogy ilyenkor nagyot mond. Alig várták, hogy megtudják, erre az esetre vajon milyen mesével hozakodik elő. A kis Richárdot azonban nem érdekelte a mese, sőt, egyre hangosabban bömbölt, vigasztalhatatlanul záporoztak a hatalmas krokodil könnyei. Nagyapó felemelte a villáját és csak annyit mondott:

- Úgy teszel, mint a krumpli király. – bólintott Richárd felé nagy komolyan. Edvárd és Vilmos azonnal kíváncsiak lettek, milyen az a krumpli király.

– Hűha! Olyan király is van?

- Nagyapó, a krumpli király?

– Az meg milyen, eszik, vagy isszák?

- Megvan, az egy új videojáték?

– Miért krumpli király? Krumpliból készült?

– Krumpli orra van? Krumpli fejű, mint a nótában?

– Ez nem játék. – jelentette ki nagyapó nyugodtan állva a kérdéseket.

- Ha nem játék, akkor mi az a krumpli király, egy mese? – találgatták.

– De ugye nem az ősrégi korban játszódik már megint? – kérdezte Vilmos.

– De biztosan, mert a mesék akkor történtek. – felelte Edvárd.

– Miért akkor? Egy mai gyerek már nem érti a régi korokat. Nekünk laptopunk, számítógépünk, okos telefonunk van, videojátékkal játszunk, nem olvasunk mesét. Ha film lenne, talán még megnéznénk, de könyvben? Ott biztos nem olvassuk el!

– Ha nagyapó meséli, biztosan jó mese lesz!

– Mesélj nagyapó! Most! Légy szíves!

- Kérünk szépen! – kérlelték hangosan egymást túllicitálva.

– Meséld el, milyen a krumpli király? - és túlkiabálták Richárd bömbölését. A kis Ricsi végül meghallotta, végre eljutott a füléig a hír, pedig igencsak igyekezett, hogy semmi se törje meg mélységes fájdalmát, melyet erőteljes hangjelenséggel kísért. Egyre mélyebbre süllyedt az önmaga által gerjesztett önsajnálatban, abban a pillanatban nem érdekelte a mese a krumpli királyról. Neki nem felelt meg egy rajzolt krumpli az igazi helyett, de a róla szóló mese még úgy sem. Bátyja és öccse hiába türelmetlenkedett, nagyapó nem kezdte el a mesét, holott attól kezdve egész vacsora alatt az volt téma. Édesanya és édesapa képtelen volt kielégíteni a fiúk féktelen kíváncsiságát, de még nagyanyónak sem sikerül, mert ők nagyapó érdekfeszítő meséjére voltak kiéhezve. Eközben mindenki jól lakott, egyedül Richárdnak maradt üres a pocakja, hisz nem evett semmit. Dacból, mert nem volt krumpli. Neki minden étel mellé kellett krumplit adni, mert annyira szerette, már baba korában is kizárólag akkor lakott jól, ha krumplit is evett. Ám miután látta, hogy ezúttal tényleg nem lesz krumpli, ezért végül engedett a konokságából, a süteményből már majszolt egy falatot, de nem esett jól neki. Mélységesen megbántott arckifejezéssel, hangos szipogással jelezte gyötrelmeit. Csupán a lelke fájt, de az nagyon, mert semmi sem úgy sikerült, ahogyan szerette volna. „Ha nincs krumpli, mindennek vége, hogy bírom ki nélküle?” – gondolta szomorúan, és mivel nagyapó egész vacsora alatt nem szólt egy szót sem, ő is egyre kíváncsibb lett arra a bizonyos a krumpli királyra. Végül nem bírta tovább.

– Nagyapó, elmeséled a krumpli király meséjét? – kérdezte a vacsora végén.

– Természetesen. – bólintott a kedves idős ember, aki alig várta ezt a kérdést. Néha olyan szűkszavúan válaszolt, amennyire lehetségesnek tartotta. Máskor naphosszat nem beszélt, ritkán szólt, de olyankor nagyot mondott. Ámbár amikor mesélt, akkor igazán megeredt a nyelve, szavaival olyan fantasztikus világokat teremtett, melyekről a legvadabb képzeletükben sem álmodhattak. Olyankor úgy ragyogott a szeme, hogy az egész univerzumot látni lehetett benne. A szeme tükrében

életre keltek, megelevenedtek a meséi. Ezért imádták annyira a gyerekek, de még a felnőttek is. Ha nagyapó mesélt, összegyűlt a család és olyan csendben várakoztak, hogy még a légy zümmögését is meg lehetett hallani. A gyerekek köré ültek, a felnőttek mögéjük és nagyapóval szemben epekedve várták a csodát. Kizártak minden külvilági neszt, lélegzet visszafojtva itták a szavait és együtt utaztak vele a mesék fantasztikus világába. Aznap a vacsora utáni meseidőben újra körbeülték nagyapót és izgatottan várták, hogy belekezdjen a krumplis mesébe. Nagyapó kényelmesen elhelyezkedett a sokszemélyes kanapén, megpödörte a bajuszát, megköszörülte a torkát és kimérten megkezdte a mesét, szavai nyomán egy különleges világ bontakozott ki lelki szemeik előtt:

Valamikor réges-régen, a világnak kezdetén különös rege szállt szájról szájra az emberek között. A legenda, így szólt, amely apáról fiúra öröklődött: Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren túl, messze-messze, valahol a világ legvégén, de még az Üveghegyen is túl, volt egyszer egy hatalmas fényűző királyság, melynek a királya a földkerekség leggazdagabb, leghatalmasabb, legkiemelkedőbb uralkodója lett, ezért nevezték Legesleg királynak. I. Legesleg Lukács igazságosan és bölcsen uralkodott a népe fölött, birodalmában még a szegények is boldogan éldegéltek. A király és udvarnépe igyekezett a megtisztelő Legesleg névhez méltón viselkedni, mindenből a legeslegjobbat adni, vagy beszerezni. A legpompásabb kacsalábon forgó palotát építették fel Királyuknak, ahol minden lehetséges szerkezet színaranyból készült. Gyönggyel, gyémánttal, rubinnal, smaragddal, zafírral kirakott trónon ült a Legesleg király, hasonló koronában, jogarral és egyéb királyi ékszerekkel. A ruhája is párját ritkította, széles e világon senkinek sem volt hozzá hasonló. Nem létezett tőlük sem boldogabb, sem békésebb, sem kiválóbb királyság a Föld kerekségén. Így éltek, éldegéltek Legesleg boldogságban, békességben és adták tovább a hagyományaikat utódaikra.

I. Legesleg Lukács hamarosan megnősült és feleségül vette Lukréciát, a világ Legeslegszebb királyleányát. Esküvőjüknek sem akadt párja az egész világon, annyi gyöngyöt, gyémántot, akkora tündöklő fényűzést még soha senki sem látott. Úgy elkápráztatta a szemüket, mint mondják, a Napra lehetett nézni, de az ifjú párra nem. A lakodalom három hétig tartott, dőlt lé, és roskadozó asztalok kínálták portékáikat. Nemcsak a nép, hanem még az állatok is úgy belakmároztak, hogy földön húzták a pocakjukat és utána három hétig nem bírtak enni. Azt a lakodalmat még a huszonhetedik emberöltő után sem felejtették el, sőt, máig is él a híre. Hallottatok már róla? Az udvari festő nem győzte aranyfestékbe mártogatni az ecsetét, mire elkészült a legpompásabb festménnyel, amelyet valaha festő festhetett. Megörökítette az ifjú párt és a népes lakodalmat. A bálteremben még ma is a főfalon lóg az a hatalmas festmény, amely I. Legesleg Lukács királyt ábrázolja. Bal oldalán az ifjú pár, jobbján a később készült családi kép díszeleg. A Legesleg királyi folyosón sorakoznak az őket követő Legesleg királyok portréi. Az első Legesleg Királynőnek, Lukréciának, három fia született az évek során, közülük a legidősebb vitte tovább a címet. A királyi hagyományok szerint az apja nevét is ő örökölte, II. Legesleg Lukács elsőszülött fia III. Legesleg Lukács lett és ez így ment egészen addig, amíg meg nem született a kis XXVI. Legesleg Lukács. Addig a pillanatig minden Legesleg király híven őrizte az ősei hagyományait és gyakorolta az általuk ráruházott hatalmát. Kiszámíthatóan uralkodtak, soha nem tértek el az alapszabálytól. Bölcsek és békések voltak, népük szerette őket, hisz mindent megtettek értük, hogy ez így is maradjon örökre. Ám egy napon megszületett XXVII. Legesleg Lukács, s bár mindenki üdvrivalgással köszöntötte jöttét, még senki sem sejtette, mekkora változásokat hozott magával. Akkor tört meg először a Legesleg boldogság. Noha több jel is utalt arra, hogy történni fog egy, s más, azért mindvégig bíztak benne, hogy minden marad a régiben. No, de lássuk, melyek voltak ezek a jelek? Kezdhetjük azzal, hogy a Legesleg Palota folyosóján elfogyott a hely az újabb festmény számára. Az ifjú pár portréja zárta a sort, de a családi kép már sehová sem fért volna. A XXVI. Legesleg király azonban ezen nem törte sokat a fejét, inkább arra buzdította az építészeit, nézzenek utána, hogyan lehetne az ősihez illendően tovább fejleszteni az építményt, vagyis további csarnokokkal, árkádokkal megtoldani a folyosókat, amelyek méltón illeszkednek a régi épülethez. Az építészek rögvest nekiláttak a tervek elkészítésének, annak ellenére, hogy a

főkancellár nem nyugodott ebbe bele. Nemcsak azért, mert ő felelt a Legesleg főkincstárért, hanem azért is, mert rossz előérzete támadt. Udvari főtanácsadó mivoltából kifolyólag rémülten rohant a trónterembe kihallgatást kérni. S miután beengedték, reszketve omlott térdre a király előtt.

– Uram-királyom, attól tartok, gyökeres változások következnek be a királyság életében, hidd el, ez rossz ómen. – hajolt földig rémült arccal.

– Ugyan, dehogy, ettől nem kell tartanod! – legyintett a király, aki először mosolyogva letorkolta, de látta, hogy a kancellárja, aki egyben a tanácsadó szerepét is betöltötte, valóban komolyan mondja, ezért a dolog neki is szöget ütött a fejében.

– Felség, kérlek, ne vedd félvállról, rosszak a megérzéseim, ez rossz ómen.

– Egy király nem hallgathat holmi megérzésekre.

– Felség, könyörögve kérlek, hallgass meg, rossz ómen, hidd el.

– Mondd csak főkancellár, miből gondolod?

– Jaj, én szegény fejemnek, jelentem, a Legesleg Palota főfolyosóján már egy tenyérnyi hely sincs egy újabb festménynek. – hajbókolt.

– Tudom. És? Ettől ijedtél be ennyire? – csodálkozott a király.

– Igen, királyom, mert ez rossz ómen.

– Ezt tényleg komolyan mondod? Ne hangoztasd már ezt a rossz óment, mert tényleg ránk hozod a bajt!

– A baj már itt van…

- Azért, mert nincs több hely, még nem biztos, hogy változás lesz, az még nem jelent semmi rosszat. Ha nincs több hely, majd csinálunk, kibővítjük a palotát.

– Bocsáss meg felség, ez nem ennyire egyszerű, bővíteni könnyű, de azzal még nagyobb átkot vonzunk magunkra, amelytől nehéz lesz megszabadulni.

– Hogy micsoda? Átkot? Nocsak, miket beszélsz? Mitől tartasz? Talán nincs elég kincsünk hozzá?

– Az van bőven, felség.

– Talán nincs elég építészünk?

– Annyi van, amennyi kell, miénk a földkerekség legeslegjobb építész gárdája.

– Nem elég nagy a királyi birtok?

– Éppen elegendő.

– Lápos a talaj?

– Ugyan, dehogy. – tiltakozott a főkancellár.

– Akkor attól tartasz, hogy nem lesz méltó a régi épülethez?

– Bizonyára, ha a világ legkiválóbb építészei építenék, ugyanolyan méltó lenne, mint az eredeti. – bólintott a főkancellár.

– Akkor végképp nem értem, mi a baj?

- A minap a Legesleg Királyi Levéltárban kutattam a régi iratok között…

- Már megbocsáss főkancellár, de ha jól tudom, a levéltár a Legesleg főírnok hatáskörébe tartozik.

– Igen, felség, ez valóban így van, a Legesleg Levéltár felügyelete és rendben tartása a mindenkori Legesleg Főírnok hatáskörébe tartozik. Csakhogy most épp az elfogyott hely miatt szerettem volna beleolvasni a korabeli tervrajzokba, amikor mintegy véletlenül rábukkantam egy Alapítólevélre, pontosabban a Legesleg elsőre. Nagy örömmel fújtam le róla a több mint ötszáz éves port és hatalmas érdeklődéssel olvastam el azokat a szabályokat, amelyeket máig betartunk, és betartatunk. Valóban precízen követtük az ősök akaratát, hiszen minden egyes királyság betűre pontosan másolta le az előző királyság Alapítólevelét, hogy magáévá tegye azt. Megvan mind a huszonhat, most rendeztem sorba őket. Egy sarkalatos pont kivételével tökéletesen egyezik mind, amelynek szintén alaposan utánanéztem.

– Milyen sarkalatos pontról beszélsz?

– Felség, elnézésed kérem, hogy ezt csak most vettem észre, talán épp azért, mert most jött el az ideje.

– Elárulod végre, mit vettél észre?

– Az első Legesleg Alapítólevél alján van egy nagyon apró betűs rész, amelyet már a másodikban nem találhatunk meg, és mivel az összes többi királyság az előtte lévő Legesleg királyság Alapítólevelét másolta át, ezért az az apró betűs figyelmeztetés végül mindegyikről lemaradt.

– Te főkancellár, ne csigázz tovább, mondd már el, mi áll abban az apró betűs részben!

– Igenis, felség! – hajolt meg a főkancellár és reszkető hangon folytatta – Az áll benne, hogy ha elfogy a fal, nagy változás következik be a királyság életében.

– Miféle változás?

– Khm… azt nem írja, felség. – rebegte.

– Te főkancellár ezzel a félmegoldással bátorkodtál a színem elé kerülni? Nagy szerencséd, hogy eddig jó szolgálatot tettél, különben most börtönbe vetetnélek, vagy száműznélek az országomból! – gerjedt haragra az egyébként békés XXVI. Legesleg Lukács király.

– Felséges uram, találtam még mást is…

- Hozakodj már elő vele! – türelmetlenkedett a király.

– Egy másik tekercsben rábukkantam egy ősi jóslatra, amely így szól: „Amikor a festmények számára elfogy a hely a falon, születik egy gyermek, aki mindent megváltoztat. Felforgatja a királyság életét, nem olyan lesz, mint a többi. Ezt a történést semmivel sem lehet megakadályozni, mert ha harcolunk ellene, akkor a helyzet még rosszabbá válik.” Bátorkodom megjegyezni, hogy a felséges úrnő éppen minden órás állapotban van.

– Most már elég a károgásból főkancellár! Azt ne merd mondani, hogy lányom lesz! Fiú születik, az biztos, érzem és tudom, és az én elsőszülött fiamat hagyd ki a kis fondorlataidból! Hidd el, ha mindent ugyanúgy teszünk, mint eddig, nem történik semmi probléma. Követjük az ősök lábnyomát, nem hagyjuk el a járt utat a járatlanért, annyi különbséggel, hogy mi leszünk a következő dicső nemzedék, akikről a legendák szólni fognak, mivel mi még hatalmasabbra bővítjük ezt a palotát. És most menj, végezd a dolgod, különben megismered, milyen, ha a királyod megharagszik rád! – mutatott a Legesleg ajtónállókra, akik szélesre tárták a trónterem hatalmas aranyveretes ajtaját, hogy a mondanivalójában ily módon félbeszakított főkancellár kihátrálhasson a vörös-arany szőnyegen. Ez így történt, volt még más is, amit szeretett volna elpanaszolni a királynak, de miután torkára fojtotta a szót, és megfenyegette, majd kiutasította a trónteremből, jobbnak látta a titkot megtartani magának. Attól fogva még jobban figyelte a változásokat, melyek nemsokára meg is kezdődtek.

A királynő pár nap múlva életet adott a trónörökösnek, amely eseménnyel megkezdődtek volna a hagyományos Legesleg keresztelői ünnepségek. Csakhogy már első nap közbejött egy felettébb kínos dolog. Lukács királyfi már újszülött korában sem hasonlított a felmenőire. A kis királyfiak általában békésen, boldogan engedelmeskedtek, nem bömböltek, nem ficánkoltak, mint más eleven gyerekek, kezdetektől a királyságra készültek, szigorú neveltetésben részesültek. Ám a kis Lukács királyfi már a születése pillanatában ellenállt minden protokollnak és felrúgta az összes addigi királyi hagyományt. Naphosszat mozgolódott, bömbölt, ordított, de ez még nem okozott volna annyi bánatot a királynak és a királynőnek, mint az, hogy egyáltalán nem akart enni. A dajka mindent elkövetett, dédelgette, becézgette, édes tejjel szoptatta, de ő akkor sem akart szopizni. A király éktelen haragra gerjedt, színe elé hívatta a jól ismert dajkát, de mit tehetett volna? Hiába küldte el és hozatott másik királyi dadust, majd újabbnál újabbakat, egyik sem volt képes táplálni a kicsit. Lukács királyfi hiába született trónörökösnek, hiába volt a Földkerekség leggazdagabb Legesleg gyermeke, ha továbbra sem evett. Napról napra fogyott, egyre sápadtabbá vált, úgy tűnt, még a végén elemészti magát. Rövid időn belül már a hetedik dajkát is elbocsátották, amikor az egyik udvarhölgynek mentő ötlete támadt. Alexandra, a királynő bizalmasa olyasmit is elmondhatott a felséges uralkodónőnek, amit mások nem mertek volna. A hetedik napon, amikor a kis Lukács királyfi már belebetegedett a makrancosságába, Bernadett királynő haját fésülgetve azt kérdezte.

– Felséges úrnőm, szabad mondanom valamit?

– Kedves Alexandra, tudod, hogy neked mindent szabad. – mosolygott vissza rá a tükörből a gyönyörű ifjú királynő.

– Köszönöm kedves királynőm. A kis királyfiról lenne szó.

– Van javaslatod?

- Sajnálom, hogy ennyire szenved szegényke, de azt gondolom, ez nem a dajkák hibája. A királyi felség hiába bocsáttatja el mindet, azt hiszem, egy újabb dajka sem tud segíteni a bajon. – kezdte óvatosan.

– Miből gondolod?

– Igaz, hogy születésemtől fogva a királyi udvarban nevelkedtem, mindig is udvarhölgynek szántak, ez a küldetés számomra ugyanolyan hatalmas megtiszteltetés, mint a családom számára. Éppen ezért a megfelelő neveltetést kaptam, hogy méltó lehessek a Legesleg Birodalom királynőjének udvarhölgyeként szolgálni. Így lehettem már ifjú koromban az első udvarhölgyed, és a bizalmasod, ezért költöztem veled a Legesleg Birodalomba, hátrahagyva a családomat.

– Igen, tudom, és örülök, hogy te vagy az első udvarhölgyem. Nélküled sokkal nehezebb lett volna megszokni az új hazám, az új szokásokat, bármennyire is szeretem Lukácsot. – bólintott a királynő.

– Köszönöm kedves úrnőm! Ezért is bátorkodom megemlíteni, hogy ismerem a királyi protokollt, és nem térnék el tőle semmi áron. Még otthon, volt nekem egy rendkívül kedves nevelőnőm, ő titkon ismert egy varázslónőt, aki az erdő közepén élt egy kis kunyhó rejtekében. Az emberek csak jó boszorkánynak ismerték, mert bárkinek bármi gondja, baja, betegsége akadt, hozzá fordultak és rendszerint kaptak is rá megfelelő csodaszert.

– De hiszen ez tiltott dolog a mi Legesleg Királyságunkban, mi nem mehetünk varázslónőkhöz! Ezért nincs nálunk varázsló, mint minden más királyságban, mi mellőzzük az ostoba varázslatokat, nem kérünk semmiféle jóslatból, elég a bölcs főkancellár, aki egyben a tanácsadó is. – háborodott fel a királynő.

– Igen, tudom, felséges királynőm. Bocsáss meg a merészségemért, sohasem mertem volna megemlíteni, ha nem tudnám, hogy ebben a rendkívül kényes helyzetben esetleg használhat a tanácsa. A varázslónő olyan különös kórokra is tudja a gyógyírt, amire a hagyományos orvosok nem. Amit ők nem képesek gyógyítani, azt a varázslónő még bármikor gond nélkül megmentheti.

– Értem, szóval kedves Alexandra azt javaslod, hogy a király tudta nélkül vigyem el hozzá a fiamat? – nézett rá a királynő megrökönyödve.

– Ilyet nem merészelnék javasolni, csupán megemlítettem, hogy ha még él a varázslónő, talán ő tudna segíteni. – hajtotta le a fejét az udvarhölgy.

– Sajnálom, de nem tehetem meg, XXVI. Legesleg Lukács nagyon jó király, őszinte, becsületes, igazságos és én soha nem tudnék ellenére cselekedni.

– Miért nem kérdezed meg tőle?

– Mert előre tudom, mit válaszolna, varázslónőről szó sem lehet!

– Megértem és bocsáss meg kérlek, de a fiad élete árán sem?

– Most már elég, ha így beszélsz, tűnj a szemem elől! – mutatott az ajtó felé. Az udvarhölgy mélyen meghajolt és leszegett fejjel kihátrált a teremből. Egy másik udvarhölgy azonnal átvette a helyét és tovább fésülgette a feldúlt királynő gyönyörű aranyhaját. Hanem a királynőnek sem maradt türelme a szokásos frizura elkészültéig, idegesen felugrott és félig kész frizurával átrohant a gyermeke szobájába. Az akkori dajka könnyek között tehetetlenül ült a gyémánttal kirakott aranybölcső mellett, minden szál haja égnek állt, hiába kérlelte, próbálta így, próbálta amúgy, a csecsemő csak nem evett. És ez így ment még három nap és három éjjel, mire a királynő újra színe elé kérette Alexandrát.

– Hívattál felséges úrnőm? – kérdezte és meghajolt.

– Igen, és rögtön a tárgyra térek. Rendben, ez egyszer, csupán a fiam élete miatt elfogadom az ajánlatod, mondd, mit tegyek?

– Felséges úrnőm, köszönöm a megtiszteltetést! Közben elgondolkodtam, nem muszáj elmennünk az erdőbe, emlékszem egy ilyenfajta esetre, ami a családban történt. Egyik unokaöcsém hasonlóképp nem szerette az anyatejet, a varázslónő javasolta neki azt a receptet, amelyet megosztok veled, ha te is úgy akarod.